

[Udenrigsministeren.]

retning af nedrustning. Det er altså ikke geografisk små skridt, der skal tages, det er skridt for skridt, der skal tages i den vekselvirkningsproces, som vi håber på så småt er i gang, af afspænding, der muliggør visse praktiske skridt i nedrustningsretningen, som så igen muliggør yderligere afspænding, som så igen muliggør videre skridt. Jeg mener, det må være en opgave for Danmark, idet vi støtter denne politik, ikke på noget tidspunkt at komme til at virke som en hund i et spil kegler.

Vi skal være overordentlig påpasselige med, at vore initiativer, vore skridt, vore handlinger, vore ord — jeg vil gerne sige, at jeg kiggede ikke tilfældigt på den højtærede kirkeminister — er afpasset efter den udenrigspolitiske situation; ellers foregriber vi de videre skridt i den rigtige retning, som vi ønsker, og forhindrer dem. Det må være vor opgave. Det er det, vi prøver på at overveje i udenrigsministeriet, og vi er naturligvis altid villige til at modtage gode råd og belæring, men vi foretrækker, at vi får lejlighed til at diskutere dem, således at de kan indgå i den tilrettelægning af udenrigspolitikken, som det til syvende og sidst er regeringens og folketingets ansvar at foretage.

Jeg skal derfor heller ikke nu gå ind på det ærede medlems tanker om nordisk støtte til det engelske initiativ i Vietnam. Jeg vil gerne om dette spørgsmål sige, at hvis man tror, at det, der sker i Vietnam, ikke er noget, der er undergivet en fortsat drøftelse i det danske udenrigsministerium, og hvis man tror, at vi ikke giver udtryk for det ønske, som jeg er sikker på besjæler hele den danske befolkning: at det vil lykkes at finde frem til en pacificering og en politisk løsning på Vietnamproblemet, så tager man fejl. Men det er ikke noget, man råber op om på hvert eneste gadehjørne, hvis det skal gøre indtryk de steder, hvor beslutningerne træffes.

Derfor drøfter vi naturligvis til stadighed i de organer, hvor vi er repræsenteret,

som f. eks. NATO, sådanne problemer; men jeg beder om, at man forstår, at det ud fra mange hensyn ville forfejle sin virkning, hvis de skulle drøftes offentligt i Danmark. Der er noget, der hedder stormagters prestige, og der er mange andre hensyn, som man må forstå der skal tages, hvis vi vil prøve på at opnå resultater af vor politik.

Jeg er ikke sikker på, at en teknisk gennemgang af Genèveprotokollen — nu forstår jeg, at det ærede medlem tænker på Genèveprotokollen i al almindelighed, ikke specielt den, der forbyder anvendelsen af giftgas, for dér er nemlig, så vidt jeg kan skønne, ingen fortolkningstvivl — om former for tilladt og forbudt krigsførelse har nogen særlig betydning, men vi har, som det ærede medlem sikkert ved, inden for FN en løbende drøftelse af alle de folkeretlige problemer. Man prøver på at finde frem til en ny formulering af de folkeretlige grundsætninger, som man håber man efterhånden kan få nedfældet i en eller anden form, traktat, protokol eller noget i den retning, og som derefter engang, formentlig om mange år, kommer til ratifikation i de forskellige lande.

Endelig spurgte det ærede medlem, om vi ikke burde have et udenrigspolitisk institut på tilsvarende måde, som man har det i Sverige, der kunne påtage sig en forskningsopgave, og jeg forstår også en populariseringsopgave. Det er et problem, vi har drøftet ved adskillige lejligheder, og jeg kan for mit eget vedkommende sige, at jeg synes, der er behov for, at vi både får en øget forskningsvirksomhed og en publicitetsvirksomhed omkring vore udenrigspolitiske problemer.

Vi har i udenrigsministeriet efter fattig evne forsøgt på at medvirke både til en oplysningsvirksomhed og til en populariseringsvirksomhed med hensyn til de spørgsmål, vi har med at gøre, men såfremt vi kunne få folketingets øre, og hermed tænker jeg specielt på finansudvalgets øre — tiden har ikke rigtig været til det i den sidste tid — er det nok tænkeligt, at det ville være værdifuldt, hvis vi kunne få et egentlig